

باسمه الهادی

سراغاز

یکی از حقایق بسیار پرمعنا و سازنده بشری، دعا و نیایش به درگاه مقام ربوبی است.

دعا سبب می‌گردد که بشر به نیازمندی‌های خویش پی برده و در برابر ذات پاک و بی‌همتای خداوند متعال خضوع و خشوع کند.

دعا انسان را با نعمت‌های الهی آشنا ساخته و رابطه عمیق و استوار میان بنده و خالقش ایجاد می‌کند.

یکی از نعمت‌های الهی که به انسان ارزانی شده، این است که خداوند را بخواند چنانچه از فرمایش گرانبهای حضرت زین العابدین علیه السلام استفاده می‌شود.

«وَمِنْ أَعْظَمِ النِّعَمِ عَلَيْنَا جَزِيَانُ ذِكْرِكَ عَلَيَّ أَلَسْتِنَا
وَإِذْنَكَ لَنَا بِدُعَائِكَ»^(۱)

دعا انسان را به مقامی می‌رساند که خویشتن را جز بنده خدا نمی‌بیند و خود را غنی عن الناس و فقیر الی الله می‌داند و تمام حوائج و خواسته‌های مادی و معنوی خود را جز از او طلب نمی‌کند.

به همین خاطر است که آیات و روایات فراوانی در این زمینه وارد شده است که اهمیت موضوع دعا را برای ما روشن می‌سازد.

۱. مناجات‌ذاکرین از مناجات‌خمسه عشر.

قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: ﴿أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾^(۱)
 وَقَالَ عَزَّوَجَلَّ: ﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي
 قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ﴾^(۲) وَقَالَ جَلَّ
 ذِكْرُهُ: ﴿قُلْ مَا يَعْبَأُ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ﴾^(۳).

و پیامبر اکرم ﷺ در این زمینه فرموده اند:

«الدُّعَاءُ مُخُّ الْعِبَادَةِ وَلَا يَهْلِكُ مَعَ الدُّعَاءِ أَحَدٌ»^(۴).

مولای متقیان امیرالمؤمنین (علیه السلام) می فرماید:

«الدُّعَاءُ مَفَاتِيحُ النَّجَاحِ وَ مَقَالِيدُ الْفَلَاحِ»^(۵).

بنیاد بین المللی نظر به اهمیت این موضوع با هدف گسترش فرهنگ ناب دعا در سال ۱۳۸۷ تأسیس گردیده است و در این راستا خدمات فراوانی به عموم مؤمنین ارائه داده است.

۲. سوره بقره: ۱۸۶.

۱. سوره غافر: ۶۰.

۴. بحار الانوار: ۹۰ / ۳۰۰.

۳. سوره فرقان: ۷۷.

۵. الکافی: ۲ / ۴۶۸.

کتاب حاضر با نام «چهل دعای عظیم الشان» قطره‌ای است از دریای بیکران مناجات‌ها و ادعیه ائمه معصومین علیهم‌السلام. امید است خوانندگان محترم نسبت به قرائت این ادعیه عظیم الشان اهتمام کافی و وافی را داشته باشند و گردآورندگان این مجموعه نفیس را از دعای خیرشان فراموش نکنند.

والسلام علیکم ورحمة الله

بنیاد بین المللی دعا - شهر مقدس قم

الأحقر علی محمد بروجردی

۲۰ جمادی الثانی ۱۴۳۲

مصادف با میلاد حضرت فاطمه زهرا علیها‌السلام

السُّوَالُ الْأَكْبَرُ

دعای استجابت

رسول اکرم ﷺ فرمود: هر کس این نام‌ها را بخواند، خدا دعای او را مستجاب می‌فرماید. اگر این نام‌ها بر صفحه‌های آهن خوانده شود، به اذن خدا آن آهن گداخته می‌شود. سوگند به کسی که مرا به حق به پیغمبری فرستاده است، اگر کسی دچار تشنگی و گرسنگی شدید باشد و این دعا را بخواند، گرسنگی و تشنگی او برطرف می‌شود. سوگند به کسی که مرا به حق پیغمبری فرستاد است، اگر کسی آن را بر کوهی (که میان او و مقصدش قرار گرفته) بخواند، در کوه راهی پیدا شده و از آن بگذرد. سوگند به کسی که مرا به حق به پیغمبری فرستاده است، اگر این دعا برای شفای دیوانه‌ای خوانده شود، از دیوانگی رهایی یابد. اگر برای زنی که زایمانش سخت

شده خوانده شود، خداوند زایمان او را آسان گرداند. اگر این دعا را بخواند در حالی که خانه‌اش میان شهری باشد که در حال سوختن است، منزل او نجات یافته و نخواهد سوخت. اگر چهل شب جمعه این دعا را بخواند، خدا تمام گناهان او را بیامزد... قسم به کسی که مرا به حق به پیغمبری برانگیخت، هیچ اندوهگینی آن را نمی‌خواند مگر اینکه خداوند به رحمتش غم او را در دنیا و آخرت برطرف فرماید. سوگند به کسی که به حق مرا به پیغمبری برانگیخت، کسی که می‌خواهد بر فرمانروای ستمگر وارد شود، اگر قبل از ملاقات و دیدنش این دعا را بخواند، خدا فرمانروا را فرمانبر او کرده و شرش را کفایت می‌فرماید. و نام‌ها این است:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ يَا مَنْ احْتَجَبَ بِشُعَاعِ نُورِهِ عَنْ نَوَاطِرِ خَلْقِهِ يَا مَنْ تَسَرَّبَلَ بِالْجَلَالِ وَالْعِزَّةِ وَاشْتَهَرَ بِالتَّجَبُّرِ فِي قُدْسِهِ يَا مَنْ تَعَالَى بِالْجَلَالِ وَالْكِبْرِيَاءِ فِي تَفَرُّدِ مَجْدِهِ يَا مَنْ انْقَادَتِ الْأُمُورُ بِأَزْمَتِهَا طَوْعًا لِأَمْرِهِ يَا مَنْ قَامَتِ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُونَ مُجِيبَاتٌ لِدَعْوَتِهِ يَا مَنْ زَيْنَ السَّمَاءِ بِالنُّجُومِ الطَّالِعَةِ وَجَعَلَهَا هَادِيَةً لِخَلْقِهِ يَا مَنْ أَنْارَ الْقَمَرَ الْمُنِيرَ فِي سَوَادِ اللَّيْلِ الْمُظْلِمِ

بَلِّطْفِهِ يَا مَنْ أَنْارَ الشَّمْسِ الْمُنِيرَةَ وَجَعَلَهَا مَعَاشًا لِحَلْقِهِ وَجَعَلَهَا
مُفَرَّقَةً بَيْنَ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ بِعَظَمَتِهِ يَا مَنْ اسْتَوْجَبَ الشُّكْرَ بِنَشْرِ
سَحَابِ نِعَمِهِ، أَسْأَلُكَ بِمَعَاقِدِ الْعِزِّ مِنْ عَرْشِكَ وَمُنْتَهَى الرَّحْمَةِ
مِنْ كِتَابِكَ وَبِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ سَمِيَتْ بِهِ نَفْسَكَ أَوْ اسْتَأْثَرَتْ بِهِ
فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ وَبِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ أَوْ
أَثَبْتَهُ فِي قُلُوبِ الصَّافِينَ الْحَافِينَ حَوْلَ عَرْشِكَ فَتَرَاجَعَتْ
الْقُلُوبُ إِلَى الصُّدُورِ عَنِ الْبَيَانِ بِإِخْلَاصِ الْوَحْدَانِيَّةِ وَتَحْقِيقِ
الْفِرْدَايَةِ مُقَرَّرَةً لَكَ بِالْعُبُودِيَّةِ وَأَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ أَنْتَ اللَّهُ أَنْتَ اللَّهُ
لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، وَأَسْأَلُكَ بِالْأَسْمَاءِ الَّتِي تَجَلَّيْتَ بِهَا لِلْكَالِمِ عَلَى
الْجَبَلِ الْعَظِيمِ فَلَمَّا بَدَأَ شِعَاعُ نُورِ الْحُجُبِ مِنْ بَهَاءِ الْعَظَمَةِ
خَرَّتِ الْجِبَالُ مُتَدَكِّدَةً لِعَظَمَتِكَ وَجَلَالِكَ وَهَيْبَتِكَ وَخَوْفًا مِنْ
سَطْوَتِكَ رَاهِبَةً مِنْكَ فَلَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ فَلَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ فَلَا إِلَهَ إِلَّا
أَنْتَ، وَأَسْأَلُكَ بِالِاسْمِ الَّذِي فَتَقْتَ بِهِ رَتَقَ عَظِيمِ جُفُونِ عِيُونِ
النَّاظِرِينَ الَّذِي بِهِ تَدْبِيرُ حِكْمَتِكَ وَشَوْاهِدُ حُجَجِ أَنْبِيَائِكَ

يَعْرِفُونَكَ بِفِطْنِ الْقُلُوبِ وَأَنْتَ فِي غَوَامِضِ مُسَرَّاتِ سَرِيرَاتِ
 الْغُيُوبِ. أَسْأَلُكَ بِعِزَّةِ ذَلِكَ الْإِسْمِ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ
 مُحَمَّدٍ وَأَنْ تَصْرِفَ عَنِّي جَمِيعَ الْآفَاتِ وَالْعَاهَاتِ وَالْأَعْرَاضِ
 وَالْأَمْرَاضِ وَالْخَطَايَا وَالذُّنُوبِ وَالشُّكَّ وَالشُّرْكَ وَالْكَفْرَ
 وَالنَّفَاقَ وَالشُّقَاقَ وَالْغَضَبَ وَالْجَهْلَ وَالْمَقْتِ وَالضَّلَالَهَ
 وَالْعُسْرَ وَالضِّيْقَ وَفَسَادِ الضَّمِيرِ وَحُلُولِ النَّقْمَةِ وَشَمَاتَةِ
 الْأَعْدَاءِ وَغَلْبَةِ الرِّجَالِ إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ لَطِيفٌ لِمَا تَشَاءُ
 وَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.^(۱)

خداوند، ای که به سبب پرتو نور خود از نظر مخلوقاتش پنهان
 شده، ای کسی که پیراهن جلال و بزرگی را پوشیده و به جبروت
 و منزّه بودن (از نقص‌ها و عیب‌ها) شناخته شده، ای کسی که بلند
 مرتبه است به سبب جلال و بزرگواری و شرف خود، ای که
 همه چیز از فرمان او اطاعت نموده، ای که آسمان‌ها و زمین‌ها به

۱. مهج الدعوات: ۷۵، بحار الأنوار: ۴۰۲/۹۱.

پای ایستاده‌اند در حالی که او را فر مانبر دارند، ای که آسمان را به ستاره‌های طلوع‌کننده زینت بخشیده و آنها را راهنمای مخلوقات گردانیده، ای که ماه روشن را در سیاهی شب‌تاریک به لطف خود روشن کرده، ای کسی که آفتاب روشن را نورانی گردانیده و آن را سبب زندگانی (یا زمان تحصیل معاش) برای خلق خود گردانیده، آن را جداکننده میان شب و روز به بزرگی خود قرار داده، ای که به سبب گسترده نمودن ابرهای نعمت‌زا، سزاوار شکر است، از تو به عزّت و رفیع بودن عرش تو درخواست می‌کنم، به رحمت‌های نوشته در کتاب تو، به هر نامی که برای تو است و به آن خود را نامیده‌ای یا آن را در علم پنهان خود نهاده‌ای و به هر نامی که برای توست که آن را در کتاب خود نازل نموده‌ای یا در دل‌های صف کشندگان و طواف‌کنندگان دور عرشت نوشته‌ای، پس دل‌ها و سینه‌ها با اخلاص، یگانگی تو را اقرار کرده، بی‌همتایی تو را پذیرفته و بندگی تو را می‌کنند و می‌گویند: تو خدایی، تو خدایی، تو خدایی، نیست خدایی مگر تو، تو را به نام‌هایی می‌خوانم که آنها را برای موسی کلیم‌الله بر کوه بزرگ ظاهر نموده‌ای، پس چون شعاع روشنی حجاب‌های تو از روشنی تو ظاهر شد، کوه‌ها

از هم پاشیدند و جهت بزرگی و جلالت و ترس از قهر تو هموار گردیدند، نیست خدایی مگر تو، نیست خدایی جز تو، نیست خدایی مگر تو، تو را به نامی می خوانم که به برکت آن به هم چسبیده بودن شدید پلک چشم های نگاه کنندگان را گشوده ای، چنان نامی که تدبیر دانش تو و شاهد دلیل های پیغمبران توست، ایشان تو را از راه زیرکی دل های خود می شناسند و حال آن که حقیقت تو پوشیده و پنهان و نهان و مخفی است. به عزّت آن نام درخواست دارم که رحمت فرستی بر محمد و بر آل محمد، بازداری از من [و خویشان و همه مردان مؤمن و زنان مؤمنه] آفت ها و بلاها و بیماری ها و خطاها و گناهان را، نیز شک نمودن و شرک ورزیدن و کفر و عداوت و نفاق و گمراهی و نادانی، و بغض و غضب و پریشانی را، هم چنین تنگدستی و اعتقادات بد و وارد شدن عقوبت و سرزنش دشمنان و مسلط شدن دیگران بر من را، که تو شنوای دعایی، مهربانی آنچه که خواهی و درود بفرست بر محمد و آل او، ای رحم کننده ترین رحم کنندگان. و نیست حرکتی و توانایی مگر برای خدای بلند مرتبه بزرگ.

دعای اعطایی به پیامبر اکرم ﷺ

امام علی عَلِيٍّ خدمت پیامبر ﷺ رسیده، از ایشان درخواستی کرد، رسول الله فرمود: سوگند به خدایی که به حق مرا به پیامبری برانگیخت! هیچ (نه کم و نه زیاد) ندارم اما دعایی به تو می آموزم که دوستم جبرئیل به من آموخته و گفت: ای محمد، این هدیه خداست، که تو را بدین وسیله مفتخر کرده، به هیچ پیامبری پیش از تو عطا نکرده، نوزده حرف است. هر گرفتار و دردمند و غمناکی دعا را بخواند یا کسی که مالش را دزدیده‌اند یا در معرض سوختن با آتش است، یا کسی که از حاکم ستمگری می ترسد، خدا در کارش گشایش می کند.

دعا نوزده حرف است. چهار حرف بر پیشانی اسرافیل، چهار حرف بر پیشانی میکائیل، چهار تا پیرامون عرش و چهار تا بر پیشانی جبرئیل و سه تا جایی که خدا می داند، نوشته شده است...
دعا این است:

يَا عِمَادَ مَنْ لَا عِمَادَ لَهُ وَيَا ذُخْرَ مَنْ لَا ذُخْرَ لَهُ وَيَا سَنَدَ مَنْ لَا سَنَدَ لَهُ وَيَا حِرْزَ مَنْ لَا حِرْزَ لَهُ وَيَا غِيَاثَ مَنْ لَا غِيَاثَ لَهُ
وَيَا كَرِيمَ الْعَفْوِ وَيَا حَسَنَ الْبَلَاءِ وَيَا عَظِيمَ الرَّجَاءِ يَا عِزَّ الضُّعْفَاءِ يَا مُنْقِذَ الْغُرَقَى يَا مُنْجِيَ الْهَلَكَى يَا مُحْسِنُ يَا مُجْمِلُ يَا مُنْعِمُ يَا مُفْضِلُ، أَنْتَ الَّذِي سَجَدَ لَكَ سَوَادُ اللَّيْلِ وَنُورُ النَّهَارِ
وَضَوْءُ الْقَمَرِ وَشُعَاعُ الشَّمْسِ وَدَوِيُّ الْمَاءِ وَحَفِيفُ الشَّجَرِ يَا
اللَّهُ يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ أَنْتَ وَحْدَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ.

سپس بگو: اللَّهُمَّ افْعَلْ بِي كَذَا وَكَذَا.^(۱)

۱. الخصال: ۲/۵۱۰، بحار الأنوار: ۹۲/۱۵۵.

ای خدا! ای تکیه گاه کسی که تکیه گاه و امیدی ندارد. ای اندوخته و ذخیره کسی که پشتوانه ای ندارد. ای امید بی امیدان، ای پناه بی پناهان، ای فریادرس بی کسان، ای که خوب می بخشی، ای که بندگان را خوب می آزمایی، ای بالاترین و بهترین امید، ای عزت بخش ضعیفان! ای نجات دهنده غرق شوندهگان، ای نجات دهنده هلاک شوندهگان، ای نیکوکار، ای زیبا، ای نعمت دهنده، ای بخشنده، تاریکی شب و روشنایی روز و تابش ماه و پرتو خورشید و زمزمه آب و چرخش درخت، سجده برای توست. یا الله یا الله، یکتایی و شریکی نداری. خدایا چنین و چنان کن [حاجتت را بگو].

هنوز از جایث برنخاسته ای که به خواست خدا، دعایت مستجاب و برآورده می شود.

دعای رفع اندوه

امام علی عَلَيْهِ السَّلَامُ فرمود: هرگاه به پیامبر اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ گرفتاری یا ناراحتی می رسید، چنین دعا می کرد:

يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا حَيًّا لَا يَمُوتُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ كَاشِفُ الْهَمِّ مُجِيبُ
دَعْوَةِ الْمُضْطَرِّينَ أَسْأَلُكَ بِأَنَّ لَكَ الْحَمْدَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْوَمَنَّانُ
بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ رَحْمَانُ الدُّنْيَا
وَالْآخِرَةِ وَرَحِيمُهُمَا ارْحَمْنِي رَحْمَةً تُغْنِينِي بِهَا عَنْ رَحْمَةِ مَنْ
سِوَاكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ (۱)

۱. امالی شیخ طوسی: ۵۱۱، بحار الأنوار: ۱۵۶/۹۲.

ای خدای پاینده، ای پایدار، ای که زنده‌ای و نمی‌میری، معبودی جز تو نیست، ناراحتی را تو برطرف می‌کنی، دعای گرفتاران را تو اجابت می‌نمایی، حمد و ستایش برای توست، معبودی جز تو نیست، ای نعمت دهنده، آفریننده آسمان‌ها و زمین، صاحب جلال و جبروت و بخشش در دنیا و آخرت، بر من رحم کن، آن قدر که از توجه و مرحمت غیر تو بی‌نیاز بشوم، ای مهربان‌ترین مهربانان.

رسول الله ﷺ فرمود: هر مسلمانی سه بار این دعا را بخواند، خواسته‌اش برآورده می‌شود، مگر آن که قطع رحم یا گناه باشد.

دعای صحیفه

از امیرالمؤمنین عَلَيْهِ السَّلَام نقل است که: پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمود: پشت مقام ابراهیم در مسجد الحرام نماز می‌گزاردم که جبرئیل گفت: یا محمد! می‌بینم خیلی نگران امت خودی؛ خدا با بندگان خویش مهربان است. پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به جبرئیل فرمود: برادرم! تو محبوب من و امت من هستی. دعایی به من بیاموز تا امت من پس از من مرا با آن یاد کنند. جبرئیل گفت: یا محمد! سفارش می‌کنم که بفرمایی امتت سه روز روشن (ایام البیض که درخشندگی ماه در شب‌های آن بیشترین مقدار است) هر ماه را روزه بدارند؛ سیزدهم و چهاردهم و پانزدهم را.

هم‌چنین - یا محمد - سفارش می‌کنم که امتت را فرمان دهی این

دعا را بخوانند که نگه داران عرش پروردگار، آن را به برکت این دعا نگاه می‌دارند. من نیز به برکت آن است که بر زمین فرود می‌آیم و به آسمان می‌روم. این دعا بر درهای بهشت و حجره‌ها و ایوان‌ها و خانه‌های آن نوشته است و هم بدان درهای بهشت باز می‌گردد. با این دعا، آفریدگان به فرمان حق در روز رستاخیز گردهم می‌آیند. هر کدام از پیروان تو این دعا را بخواند، خداوند، به برکت آن، سختی گور را از او برمی‌دارد و از هراس بزرگ و آفت‌های دین و دنیا ایمنی می‌بخشد و هر که آن را بخواند خداوند از کیفر آتش رهایی‌اش می‌دهد. در این جا، پیامبر خدا ﷺ از جبرئیل پاداش (خواندن) دعا را پرسید. او پاسخ داد: یا محمد چیزی پرسیدی که شرح آن را نمی‌توانم و اندازه‌اش را جز خدا نمی‌داند. یا محمد اگر درختان جهان قلم شوند و دریاها مرگب و همه‌ی آفریدگان نویسنده، پاداش خواننده‌ی این دعا را نمی‌توانند نوشت. هر برده‌ای آن را بخواند و آزادی خویش را بخواهد، خداوند او را آزادی و از بندگی و غلامی رهایی خواهد داد. هر غم‌زده‌ای آن را بخواند، خداوند اندوه و غم را از او خواهد زدود. هر حاجت‌مندی آن را بخواند، خداوند - ان شاء الله - حاجت او را در دنیا و آخرت برخواهد آورد و مرگ بی‌هنگام و هراس در قبر و

تنگ دستی در دنیا را از وی دور خواهد داشت و در قیامت چهره خندان به شفاعتش خواهد رساند و به برکت دعا، به خانه‌ی امن (= دارالسلام) در خواهد آورد و در کوشک‌های بهشتی مسکن خواهد داد و از پوشاک فرسوده ناشدنی بهشت خواهد پوشاند. هر که این دعا را روزه‌دار بخواند، خداوند پاداش جبرئیل و میکائیل و اسرافیل و عزرائیل و ابراهیم خلیل و موسای کلیم و عیسی و پیامبر خاتم را که درود خداوند بر همگی آنها باد و خواهد داد! رسول خدا ﷺ فرمود: من از افزونی ثواب‌هایی که جبرئیل برای خواننده‌ی این دعا برشمرد، به شگفت آمدم. جبرئیل افزود: یا محمد هر یک از پیروان تو، یک بار در زندگی، این دعا را بخواند، خداوند در روز قیامت او را با چهره‌ای به تابناکی ماه شب چهاردهم برمی‌انگیزد. مردم خواهند گفت: این کیست؟ آیا پیامبر است؟ فرشتگان خواهند گفت که: او نه پیامبر است و نه فرشته؛ او بنده‌ای از بندگان خدای متعال و از آدمی زادگان است که در زندگی خویش یک بار این دعا را خوانده است و خداوند این کرامت را بدو ارزانی داشته است. آن‌گاه جبرئیل به پیامبر ﷺ گفت: یا محمد، هر که این دعا را پنج بار بخواند، هنگام رستاخیز، من با اسبی بهشتی کنار گور او ایستاده خواهم بود تا (برخیزد و) بر

آن اسب سوار شود و جز در سرای نعمت (= دار النعمیم) فرود نخواهد آمد؛ جاوید جاودان و بی حساب؛ در کنار ابراهیم عَلَيْهِ السَّلَامُ و در کنار محمد صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؛ من برای خواننده‌ی این دعا، زن یا مرد، پذیرفتم که خدای متعال کیفرش نکند؛ هر چند گناهانش بیش از کف‌های دریا و قطره‌های باران و برگ درختان و شمار بهشتیان و دوزخیان باشد.

خداوند فرمان می‌دهد برای خواننده‌ی این دعا یک حجّ نیکو و یک عمره‌ی پذیرفته بنویسند. یا محمد، هر که به هنگام خواب پنج بار این دعا را بخواند، تو را در خواب می‌بیند که به بهشت وعده‌اش می‌دهی. هر که گرسنه یا تشنه باشد و خوردنی و آشامیدنی نیابد یا بیمار باشد و این دعا را بخواند، خدای متعال به برکت دعا مشک‌ش را آسان می‌سازد و آب و غذایش می‌دهد و خواسته‌های دنیا و آخرتش را برمی‌آورد. هر مال‌باخته یا برده گریخته‌ای برخیزد و وضو بسازد و دو یا چهار رکعت بگذارد و در هر کدام یک سوره‌ی حمد و دو سوره‌ی اخلاص بخواند و پس از سلام این دعا را بخواند و نوشته را پیش رو یا زیر سر بگذارد، خداوند - ان شاء الله - به برکت این دعا، شرق و غرب را به هم می‌پیوندد و گریخته را باز می‌آورد و اگر از دشمن می‌ترسد و این

دعا را بر خویش بخواند، خداوند او را در حصار محکمی قرار می‌دهد و دشمنانش بر او دست‌رس نخواهند داشت. هر بنده‌ی وام‌داری آن را بخواند و امش را خواهد توخت و این شاء الله، پرداخت‌کننده‌ای فراهم خواهد ساخت. و هر که آن را بر بیماری بخواند، خداوند به برکت آن بهبودش خواهد داد. اگر بنده‌ای با ایمان خالص به خدای بزرگ آن را بر کوهی بخواند، به دستوری خدای متعال، آن کوه به جنبش خواهد آمد و هر که با نیت پاک بر آن بخواند، آب سخت خواهد شد. از این همه ویژگی که برای این دعا گفتم شگفتی مکن که اسم اعظم خداوند در آن است. اگر خواننده‌ای آن را خواند و فرشتگان و جنّ و انس آن را شنیدند، برای وی دعا می‌کنند و خدای متعال دعایشان را خواهد پذیرفت و همه‌ی این به برکت خداوند و به برکت این دعاست.

هر که خدا و پیامبرش را باور دارد، باید که دلش را به آن چه در باره‌ی این دعا گفته شد سره کند که خداوند هر که را بخواهد بی حساب می‌بخشد. هر که آن را نگاه داشت یا نوشت، بر هیچ مسلمانی دریغ نکند.

پیامبر خدا ﷺ فرمود: در هر نبردی این دعا را خواندم، به برکت آن، بر دشمنانم پیروز شدم. هم‌چنین فرمود: «هر که این دعا را

بخواند در چهره‌اش نور اولیا خواهد بود و هر سختی برایش آسان
و هر آسانی شدنی خواهد گردید.»

حسن بصری گوید: من در ارزش این دعا چیزهایی شنیده‌ام که
نمی‌توانم شرح دهم. اگر خواننده‌ی آن پا بر زمین کوبد، زمین
خواهد جنبید! سفیان ثوری گوید: وای بر آن‌که ارزش این دعا را
نداند! هر که ارزش و احترام آن را دانست خداوند بزرگ هر
سختی را از او بازخواهد داشت و هر مشکلی را آسان خواهد
ساخت و هر ناخواسته‌ای را باز خواهد داشت و هر بدی را دور
خواهد ساخت و از هر بیماری و حادثه‌ای نجاتش خواهد داد و
غم و اندوه را از او خواهد زدود. آن را بیاموزید و فرا دهید که خیر
فراوان در آن است! و دعا این است:

سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ وَبِحَمْدِهِ [سه مرتبه می‌گوی] سُبْحَانَهُ مِنْ آلِهِ مَا
أَمْلَكُهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَلِكِهِ مَا أَقْدَرَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَدِيرِ مَا
أَعْظَمَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَظِيمِ مَا أَجَلَّهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ جَلِيلِ مَا
أَمْجَدَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَا جَدِ مَا أَرَأَفَهُ.

وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَوْفٍ مَا أَعَزَّهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَزِيزٍ مَا أَكْبَرَهُ

وَسُبْحَانَهُ مِنْ كَبِيرٍ مَا أَدَمَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَدِيمٍ مَا أَعْلَاهُ.
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَالٍ مَا أَسْنَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ سَنِيٍّ مَا أَبْهَاهُ وَسُبْحَانَهُ
 مِنْ بَهِيٍّ مَا أَنْوَرَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُنِيرٍ مَا أَظْهَرَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ
 ظَاهِرٍ مَا أَخْفَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ خَفِيٍّ مَا أَعْلَمَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَلِيمٍ
 مَا أَخْبَرَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ خَبِيرٍ مَا أَكْرَمَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ كَرِيمٍ مَا
 أَلْطَفَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ لَطِيفٍ مَا أَبْصَرَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَصِيرٍ مَا
 أَسْمَعَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ سَمِيعٍ مَا أَحْفَظَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ حَفِيفٍ مَا
 أَمْلَأَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَلِيٍّ مَا أَوْفَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ وَفِيٍّ مَا أَعْنَاهُ.
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ غَنِيٍّ مَا أَعْطَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُعْطٍ مَا أَوْسَعَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ وَاسِعٍ مَا أَحْوَدَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ جَوَادٍ مَا أَفْضَلَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُفْضِلٍ مَا أَنْعَمَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُنْعِمٍ مَا أَسِيدَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ سَيِّدٍ مَا أَرْحَمَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَحِيمٍ مَا أَشَدَّهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ شَدِيدٍ مَا أَقْوَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَوِيٍّ مَا أَحْمَدَهُ.
 [وَسُبْحَانَهُ مِنْ حَمِيدٍ مَا أَحْكَمَهُ] وَسُبْحَانَهُ مِنْ حَكِيمٍ مَا أَبْطَشَهُ

وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَاطِشٍ مَا أَقْوَمَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَيُومٍ مَا أَدْوَمَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ دَائِمٍ مَا أَبْقَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَاقٍ مَا أَفْرَدَهُ وَسُبْحَانَهُ
 مِنْ فَرْدٍ مَا أَوْحَدَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ وَاحِدٍ مَا أَصَمَدَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ
 صَمَدٍ مَا أَمْلَكَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَالِكٍ مَا أَوْلَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ وَلِيٍّ
 مَا أَعْظَمَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَظِيمٍ مَا أَكْمَلَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ كَامِلٍ مَا
 أَتَمَّهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ تَامٍّ مَا أَعْجَبَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَجِيبٍ مَا أَفْخَرَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ فَاخِرٍ مَا أَبْعَدَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَعِيدٍ مَا أَقْرَبَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَرِيبٍ مَا أَمْنَعَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَانِعٍ مَا أَعْلَبَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ غَالِبٍ مَا أَعْفَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَفْوٍ مَا أَحْسَنَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُحْسِنٍ مَا أَجْمَلَهُ. وَسُبْحَانَهُ مِنْ جَمِيلٍ مَا أَقْبَلَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَابِلٍ مَا أَشْكُرُهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ شَكُورٍ مَا أَعْفَرَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ غَفُورٍ مَا أَكْبَرَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ كَبِيرٍ مَا أَجْبَرَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ جَبَّارٍ مَا أَدَيْنَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ دَيَّانٍ مَا أَقْضَاهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَاضٍ مَا أَمْضَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَاضٍ مَا أَنْفَدَهُ

وَسُبْحَانَهُ مِنْ نَافِذِ مَا أَحْلَمَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ حَلِيمٍ مَا أَخْلَقَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ خَالِقِ مَا أَفْهَرَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَاهِرٍ مَا أَنْشَأَهُ
 [وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُنْشِئِ مَا أَمْلَكَهُ] وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَلِكٍ مَا أَقْدَرَهُ.
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَادِرٍ مَا أَرْفَعَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَفِيعٍ مَا
 أَشْرَفَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ شَرِيفٍ مَا أَرْزَقَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَازِقٍ مَا
 أَقْبَضَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَابِضٍ مَا أَبْسَطَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَاسِطٍ مَا
 أَهْدَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ هَادٍ مَا أَصْدَقَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ صَادِقٍ مَا أَبْدَاهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَادٍ مَا أَقْدَسَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ قُدُّوسٍ مَا أَطْهَرَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ طَاهِرٍ مَا أَرْكَأَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ زَكِيٍّ مَا أَبْقَاهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَاقٍ مَا أَعُودَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَوَادٍ مَا أَفْطَرَهُ.
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ فَاطِرٍ مَا أَرْعَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَاعٍ مَا أَعُونَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُعِينٍ مَا أَوْهَبَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ وَهَّابٍ مَا أَتُوبَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ تَوَّابٍ مَا أَسْخَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ سَخِيٍّ مَا أَبْصَرَهُ
 وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَصِيرٍ مَا أَسْلَمَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ سَلِيمٍ مَا أَشْفَاهُ

وَسُبْحَانَهُ مِنْ شَافٍ مَا أَنْجَاهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُنْجٍ مَا أَبْرَهُ وَسُبْحَانَهُ
 مِنْ بَارٍّ مَا أَطْلَبَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ طَالِبٍ مَا أَدْرَكَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ
 مُدْرِكٍ مَا أَرَشَدَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَشِيدٍ مَا أَعْطَفَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ
 مُتَعَطِّفٍ مَا أَعْدَلَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَادِلٍ مَا اتَّقَنَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُتَّقِنٍ
 مَا أَحْكَمَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ حَكِيمٍ مَا أَكْفَلَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ كَفِيلٍ مَا
 أَشْهَدَهُ وَسُبْحَانَهُ مِنْ شَهِيدٍ مَا أَحْمَدُهُ وَسُبْحَانَهُ هُوَ اللَّهُ الْعَظِيمُ
 وَيَحْمَدُهُ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَاللَّهُ الْأَحْمَدُ وَلَا حَوْلَ
 وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ دَافِعِ كُلِّ بَلِيَّةٍ وَحَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ
 الْوَكِيلُ. (۱)

منزّه است خدای بزرگ و سپاس و حمد برای اوست . منزّه است
 خدایی که تواناست . منزّه است خدای قادری که بزرگ است .
 پیراسته است خدای بزرگی که والا است . منزّه است خدای والایی
 که بزرگ و عظیم است . منزّه است خدای عظیم که مهربان است .

منزّه است رثوفی که عزیز و غالب است . منزّه است خدای غالبی که بزرگ است . منزّه است بزرگی که قدیم و ازلی است . پیراسته است خدای ازلی که والا و برتر است . پیراسته است خدای والایی که نیکوکار است . منزّه است خدای والایی که نور است . پیراسته است نوری که تابان و درخشان است . منزّه است خدای تابناکی که آشکار و عیان است .

پیراسته است خدای آشکاری که پنهان است و دیده نمی شود . منزّه است خدای پنهانی که دانا و آگاه به همه چیز است . پیراسته است خدای دانایی که آگاه و دور از دسترس مردمان است . منزّه است دانایی که گرمی و عزیز است . پیراسته است خدای کریم و بخشنده ای که لطیف و مهربان است . منزّه است لطیفی که بصیر و هوشیار است . پیراسته است هوشیاری که شنوا و سمیع است . منزّه است خدای شنوایی که نگهبان و پشتیبان [مؤمنان] است . پیراسته است خدای حافظ و نگه داری که غنی و بی نیاز است . منزّه است غنی که بخشنده است . پیراسته است بخشنده ای که به عهد و پیماناش [در پاداش دادن به تلاشگران] متعهد و پایبند

است . منزّه است خدای وفاکننده به عهد که غنی و بی نیاز است .
 پیراسته است بی نیازی که بخشنده است . منزّه است بخشنده‌ای
 که بسیار می‌دهد و می‌بخشد . پیراسته است خدای دهنده نعمت
 که بخشنده و بخشایشگر است . منزّه است خدای بخشنده که برتر
 و والا است . پیراسته است خدای والایی که نعمت می‌دهد . منزّه
 است نعمت دهنده‌ای که سرور و مولا است .

پیراسته است مولایی که رحیم و مهربان است . منزّه است
 مهربانی که عذابش سخت و شدید است . پیراسته است خدای
 انتقامگیر که قدرتمند است . منزّه است قدرتمندی که ستایشگر
 [بندگان صالح] است . پیراسته است ستایشگری که حکیم و
 دانا است . منزّه است دانایی که سختگیر و قدرتمند است . پیراسته
 است خدای قدرتمندی که ازلی و ابدی است . منزّه است خدای
 ازلی که پاینده و پابرجاست . پیراسته است پاینده‌ای که ماندگار
 و یگانه است . منزّه است پاینده‌ای که یکتا و بی همتاست .
 پیراسته است یکتایی که یگانه است . منزّه است خدای یگانه‌ای
 که بی نیاز است . پیراسته است بی نیازی که مالک است . منزّه

است مالکی که سزاوارتر [از بندگان به جان و مال شان] است .
 پیراسته است سزاواری که عظیم و سترگ است . منزّه است
 خدای عظیمی که کامل و بی نقص است . پیراسته است کاملی که
 بی هیچ عیب و نقصی است . منزّه است خدای کاملی که
 [آفریده هایش] شگفت آور است . پیراسته است خدای شگفت
 آوری که فخر و مَجْد دارد . منزّه است خدای با مَجْد و بزرگی که
 دور [از اذهان و درک] است ، پیراسته است خدای بعید که [به
 دل ها] قریب و نزدیک است . منزّه است قریبی که مانع [از
 خواست بی دینان] است . پیراسته است خدای منع کننده که
 غالب و چیره است .

منزّه است خدای غالبی که عفو می کند و می بخشد . پیراسته است
 عفو کننده ای که [به بندگان] نیکی و خوبی می کند . منزّه است
 خدای نیکوکار که [آفریده هایش] چه زیباست . پیراسته است
 زیبایی که پذیرنده [عمل و توبه بندگان] است . منزّه است
 پذیرنده ای که سپاسگزار [بندگان صالح] است . پیراسته است
 سپاسگزاری که بخشنده است . منزّه است بخشنده ای که صابر و

شکیباست . پیراسته است صبوری که قدرتمند است . منزّه است قدرتمندی که مالک و داراست . پیراسته است خدای مالکی که حکمش را عملی می‌کند . منزّه است خدای حکم‌کننده که خواسته‌اش را عملی و اجرا می‌کند . پیراسته است خدایی که حکم‌کننده است و قضا و قدرش را پیاده می‌نماید . منزّه است خدای قادری که بُردبار است . پیراسته است خدای بُردباری که آفریدگار است . منزّه است آفریننده‌ای که رازق است . پیراسته است رازقی که توانگر و غالب است .

منزّه است توانمندی که آفریننده است . پیراسته است آفریدگاری که مالک و داراست . منزّه است مالکی که سرپرست همگان است . پیراسته است سرپرستی که رفیع و بلند مرتبه است . منزّه است خدای بلند مرتبه‌ای که [برهمگان] احاطه و چیرگی دارد . پیراسته است خدای چیره‌ای که رحمتش را می‌گستراند . منزّه است خدای بسیار رحیمی که جان‌ها را می‌ستاند . پیراسته است خدای میراننده که می‌آفریند . منزّه است آفریدگاری که پاک است . پیراسته است خدای پاکی که ظاهر و آشکار است .

منزه است خدای آشکاری که پاک و بی عیب و نقص است .
 پیراسته است خدای کاملی که [بندگان را به راه راست] هدایت
 می کند . منزه است هدایتگری که صادق و راستین است . پیراسته
 است خدای راستگویی که قدیم و ازلی است . منزه است ازلی که
 آفریننده است . پیراسته است آفریدگاری که سرپرست [و حامی
 بندگان] است . منزه است سرپرستی که [بندگان را] یاری
 می کند . پیراسته است یآوری که بسیار بخشنده است . منزه است
 بخشنده ای که توبه پذیر است .

پیراسته است توبه پذیری که بخشایشگر است . منزه است
 بخشایشگری که یاری کننده بندگان است . پیراسته است یآوری
 که سلامتی می بخشد . منزه است خدای سلامت دهنده ای که شفا
 بخش است . پیراسته است شفاگری که نجات می دهد . منزه است
 نجات بخشی که نیکوکار است . پیراسته است نیکوکاری که
 طالب [و خواهان بندگان صالح] است . منزه است خدای طالب
 صالحان که بخشنده بر حق است . پیراسته است خدای بر حقی که
 هدایتگر است . منزه است هدایتگری که مهربان است . پیراسته

است مهربانی که عادل و دادگر است . پیراسته است دادگری که استوار و درست عمل می کند . منزه است خدای استواری که حکیم و درست کردار است .

پیراسته است حکیمی که سرپرست بندگان است . منزه است سرپرستی که حاضر و ناظر [اعمال بندگان] است . پیراسته است شاهی که سپاسگزار [بندگان صالح و شایسته] است . منزه است خدا که بزرگ است و او را ستایش می کنیم . حمد برای خداست . معبودی جز خدا نیست . خدا بزرگ تر از آن است که به وصف آید . سپاس برای خداست . هر توان و قدرتی برای خدای دانا و بزرگ است که گرفتاری و سختی ها را برطرف می کند . خدا ما را بسنده است و حامی و پشتیبان نیکویی است .

دعای حمید

دعایی عظیم الشان است و فضیلت بسیار دارد. پیامبر اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمودند: آن را به اشرار نیاموزید بلکه به نیکان یاد دهید. هر کس یک بار آن را در عمرش بخواند، بدون حساب وارد بهشت می شود. هر کسی آن را بخواند، فرشتگان بال‌هایشان را برای او می‌گسترانند و بر او درود می‌فرستند. خدا از لوح محفوظ شقاوت وی را محو می‌کند و در آن می‌نویسد که دعاگو بهشتی است. اگر ترسو یا گرسنه یا تشنه یا بدهکار یا غریب و یا غمناک، این دعا را بخواند، خدا در کارش گشایش می‌کند و حاجتش را برمی‌آورد. هر کس دعا را بنویسد و با خود همراه داشته باشد، از هر چه می‌ترسد، در امان الهی خواهد بود. هر کسی دعا را در کفنش

بگذارد، در پیشگاه الهی شهادت می دهند که به عهدش با خدا وفا کرده، هنگام حضور نکیر و منکر کمکش خواهد کرد.

فرشتگان به او غلامان بهشتی و حور عین را مژده می دهند و در قصری از مروارید سفید در اعلا علیین او را جا می دهند. قصری که از داخلش می توان بیرون را دید و از بیرون، درون قصر دیده می شود و صد هزار در دارد. بدو صد هزار شهر می بخشند. در هر شهر صد هزار خانه هست. در هر خانه صد هزار حجره. در هر حجره صد هزار اتاق. در هر اتاق صد هزار تخت. بر هر تخت صد هزار فرش. بر هر فرش حوریه نشسته است که صد هزار حلّه دارد. هر حلّه ای هزار رنگ است. در دست هر حوری، پیاله ای از شراب بهشتی است. فرشتگان دعا کننده را سوار بر شتری بهشتی همراهی می کنند. خدا از بالای عرش بدو نگاه می کند و می فرماید: ای عبدم، از تو راضیم، وی همسایه پیامبر اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خواهد بود.

پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ افزود: سوگند به خدایی که مرا به حق مبعوث کرد! هر عبدی با نیتی خالص این دعا را بخواند، می تواند امتی به اندازه امت محمد را شفاعت کند. اینان را با شفاعت خود وارد بهشت می کند و پاداش بهتر از هفت هزار شهید را خواهد داشت.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ وَدُودٌ شَكُورٌ كَرِيمٌ وَفِيَّ مَلِيٌّ. اللَّهُمَّ إِنَّكَ
 تَوَّابٌ وَهَابٌ سَرِيعُ الْحِسَابِ جَلِيلٌ عَزِيزٌ مُتَكَبِّرٌ خَالِقُ بَارِيٍّ
 مُصَوِّرٌ وَاحِدٌ أَحَدٌ قَادِرٌ قَاهِرٌ. اللَّهُمَّ لَا يَنْفَعُ مَا وَهَبْتَ وَلَا يُرَدُّ مَا
 مَنَعْتَ، فَلَكَ الْحَمْدُ كَمَا خَلَقْتَ وَصَوَّرْتَ وَقَضَيْتَ وَأَضَلَّتْ وَ
 هَدَيْتَ وَأَضْحَكْتَ وَأَبْكَيْتَ وَأَمَّتْ وَأَحْيَيْتَ وَأَفْقَرْتَ
 وَأَغْنَيْتَ وَأَمْرَضْتَ وَشَفَيْتَ وَأَطْعَمْتَ وَسَقَيْتَ، وَ لَكَ الْحَمْدُ
 فِي كُلِّ مَا قَضَيْتَ وَلَا مَلْجَأَ مِنْكَ إِلَّا إِلَيْكَ، يَا وَاسِعَ النِّعَمَاءِ يَا
 كَرِيمَ الْإِلَاءِ يَا جَزِيلَ الْعَطَاءِ يَا قَاضِيَ الْقُضَاةِ يَا بَاسِطَ الْخَيْرَاتِ
 يَا كَاشِفَ الْكُرْبَاتِ يَا مُجِيبَ الدَّعَوَاتِ يَا وَلِيَّ الْحَسَنَاتِ يَا
 رَافِعَ الدَّرَجَاتِ يَا مُنْزِلَ الْبَرَكَاتِ وَالْآيَاتِ.

اللَّهُمَّ إِنَّكَ تَرَى وَلَا تُرَى وَأَنْتَ بِالْمَنْظَرِ الْأَعْلَى يَا فَالِقَ الْحَبِّ
 وَ النَّوَى وَ لَكَ الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَالْأُولَى. اللَّهُمَّ إِنَّكَ غَافِرٌ
 الذَّنْبِ وَ قَابِلُ التَّوْبِ شَدِيدُ الْعِقَابِ ذُو الطَّوْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ

فهرست ادعیه

- ۵ سرآغاز
- ۹ رسول اکرم ﷺ
- ۱۱ دعای استجابت
- ۱۷ دعای اعطایی به پیامبر اکرم ﷺ
- ۲۰ دعای رفع اندوه
- ۲۲ دعای صحیفه
- ۳۸ دعای حمید
- ۵۰ دعای مجیر

- امیرالمؤمنین علیه السلام ۶۷
- دعای یستشیر ۶۹
- دعای جامع ۸۰
- دعای اویس قرنی (۱) ۹۱
- دعای اویس قرنی (۲) ۹۵
- دعای مشلول ۱۰۲
- دعای ائمه علیهم السلام ۱۲۸
- دعای عشرات ۱۴۰
- دعای نعمت ۱۵۷
- دعای یمانی ۱۶۱
- دعای سریع الإجابة ۱۸۴
- دعای توسعه رزق و روزی ۲۱۵
- دعای جامع الجوامع ۲۱۹

- ۲۲۵ حضرت زہراء ؑ
- ۲۲۷ دعای مستجاب حضرت فاطمہ زہراء ؑ
- ۲۳۳ امام حسن ؑ
- ۲۳۵ دعای ہارین
- ۲۳۹ امام حسین ؑ
- ۲۴۱ دعای طلب مکارم اخلاق
- ۲۴۳ امام سجاد ؑ
- ۲۴۵ دعادر وقت اجابت
- ۲۴۸ دعای گنجینہ
- ۲۵۱ دعای طلب امور مهم
- ۲۶۹ امام باقر ؑ
- ۲۷۱ دعای قضاء حوائج
- ۲۷۳ دعای عہد

- ۲۸۱ امام صادق علیه السلام
- ۲۸۳ دعای هنگام وقوع سختی
- ۲۹۱ دعای الحاح (پافشاری)
- ۲۹۴ دعای حفظ
- ۲۹۶ دعای پیشگام
- ۲۹۹ امام کاظم علیه السلام
- ۳۰۱ دعای کشتیبان
- ۳۰۵ دعای گرفتاران
- ۳۳۳ دعای اعتقاد
- ۳۴۳ امام رضا علیه السلام
- ۳۴۵ دعا در هنگام سختی ها
- ۳۴۸ دعای دفاع از امام زمان علیه السلام

- ۳۶۱ امام جواد علیه السلام
- ۳۶۳ دعای گشایش مشکلات
- ۳۶۵ امام هادی علیه السلام
- ۳۶۷ دعای دفع بلا
- ۳۷۳ دعای تقرّب به خداوند متعال
- ۳۷۵ امام حسن عسکری علیه السلام
- ۳۷۷ دعای رهایی از زندان
- ۳۸۷ امام مهدی علیه السلام
- ۳۸۹ دعای علوی مصری

